

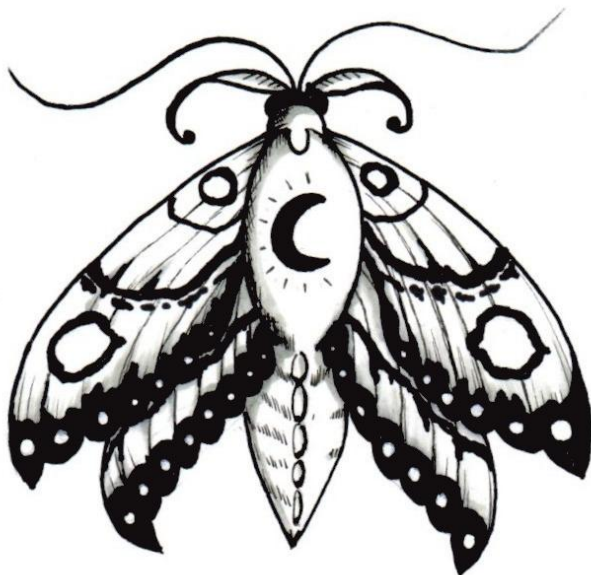

Simona Michálková

Klekánice

Ilustrovala

Jana Kvičerová

Simona Michálková – Klekánice

Copyright © 2021 Simona Michálková

Ilustrace © 2021 Jana Kvičerová

Klekánice

S chovávala jsem se za stromem a pozorovala děti, jak si hrají na polním plácku u sídliště. Do devíti let jsem v jednom z těch panelových domů bydlela s rodiči a nevlastním bráchou. Bezstarostné časy, kdy vás nechali beze strachu lítat po venku celý den, tu zjevně stále panovaly. Vzhledem k událostem posledních dnů mi to připadalo krajně nezodpovědné, ale paradoxně to pro mě byla dobrá zpráva. *Dobrá. Pche.*

„Na co čekáš, Andrejko?!“ pobídla mě má mistrová.
„Lepší šanci nedostaneš.“

Krčila se za křovím a ze tmy ke mně pronikaly její veliké vzrušené oči. Všechno ostatní se topilo ve stínech, za což jsem byla vděčná. Mistrová Klementýna měla možná nepatrné pochopení pro mou váhavost, ale vypadala stejně příšerně jako všechny klekánice.

Přesně tak. Řekla jsem klekánice. A ano, řekla jsem dokonce i Klementýna. Představte si, že ještě dneska se někdo skutečně tak blbě jmenuje. Přišlo mi příhodné, že zrovna nejztrěštěnější z mých nadřízených.

„Máš poslední možnost,“ varovala mě vážnějším hlasem. „Jestli si je necháš utéct –“

„Nenechám,“ odsekla jsem a zaměřila se zpátky na čtveřici hrajících si dětí.

Kdysi jsem byla jako ony. Měla jsem partu oblíbených kamarádů a od rána do večera jsem s nimi vyváděla různé neplechy. Starší sourozenci nás strašili, že pokud se na ulici zdržíme po setmění, přijdou si pro nás klekánice. Nebrala jsem to tenkrát moc vážně, přesto mě ta představa trochu zneklidňovala. Copak asi klekánice s unesenými dětmi dělají? K čemu je můžou potřebovat? To už mi sourozenci samozřejmě nevysvětlili. Dnes mám jasno. *Dneska jsem jednou z nich.*

Tedy skoro.

Je to už dávno, co mě Klementýna unesla, aby okusila mou krev a prodloužila tak vlastní bídný život. Došlo mi, že klekánice jsou ošklivější verze upírů. Nevzala si moc. Pár hltů jí přidalo několik dalších let. Kdyby ze mě

vycucala všechnu červenou tekutinu, zabila by mě. Ale těch pár hltů už do mých žil zaneslo jed. Vyplavil většinu lidství a proměnil mě v monstrum.

Ona sama byla tenkrát pouhou učednicí. Nebyla jsem ovšem její první obětí. To si stačila odbýt v daleko mladším věku, než jsem teď já. Taky proto nepřestávala naléhat a brblat kvůli mému zdržování. Už dvakrát jsem při téhle základní zkoušce selhala. Měla jsem za úkol unést děcko a pokaždé jsem promarnila příležitost.

Zbývala poslední šance. Jestli neuspěju ani potřetí, budu proměněna v něco horšího, než je klekánice. Těžko věřit, že by něco odpornějšího mohlo existovat, ale vážně tomu tak bylo. Udělají ze mě *noční mûru*. Osobně jsem zatím žádnou neznala, zato jsem měla zkušenost s nočním děsem. Jmenoval se Franta a byl děsně, opravdu děsně arogantní. Na to, jak blbě dopadl, až podivuhodně.

„Andrejko –“

„Přestaň mi tak říkat a vyrušovat mě!“

Už dávno jsem nebyla Andrejka, ba dokonce ani Andrea. Nepamatovala jsem si, jak to slovo znělo z úst mých blízkých. Nepamatovala jsem si, jak naštvaně ho vykřikla třídní učitelka, když jsem při vyučování kecala

s kamarádkou. Nebyla jsem Andrea. Byla jsem jedna z davu, ačkoli ne snadno nahraditelná. Chytit a zaučit novou klekánici není jednoduchá věc. Málokdo má předpoklady pro tak ohavné poslání.

Klementýna se připlížila ke mně a nakukovala mi přes rameno, ale nic dalšího neřekla. Myslím, že nikdo kromě mě nejedná se svou mistrovou tak drze. V ostatních učednicích se uchovala jakási děsuplná úcta, jenže mě nebavilo pořád se třást strachem. Ano, stavěl mi do pozoru všechny chloupky, kdykoli jsem se na nějakou klekánici jen podívala. Jinak jsem ho však nedávala najevo. Nebudu už brečet ani hystericky řvát. Nebudu se snažit utíkat. Mohlo by to vést jedině k něčemu horšímu.

„Už je pozdě, snesl se soumrak.“ Klementýna si dávala záležet na nekonfliktním tónu. Občas jsem skoro měla dojem, že se mě bojí víc než já jí. „Ty děti se každou chvílí rozběhnou domů. Jedno si musíš vybrat, Andre... zlato. A chytit ho!“

„Radši zůstaneme u Andrejky.“ *Zlato, drahá* nebo *holčičko* jsem nesnášela ještě víc. Že zrovna já musela vyfasovat takovou familiární mistrovou, jako kdyby sračky, ve kterých jsem se topila, samy o sobě nestačily.

S povzdechem jsem se snažila vrátit k šílené povinnosti. Jednoho z těch čtyř nicnetušících chudáčků připravím o růžovou budoucnost. Zničím mu život i duši, abych světu dala další novou klekánici. Abych protáhla jizvu zla na tváři Země.

Úděl klekánic mohli nést i chlapci, ale dívky byly obecně žádanější. Vydržely lecjakou špatnost a snáz se smířily s krutým osudem, takže jsem se automaticky zaměřovala na ně. V téhle skupince byly hned tři.

„Už máš vybráno?“ zeptala se Klementýna, jako bych váhala nad plesovými šaty.

Budiž, dalo by se říct, že mám. Ta nejvyšší slečna s dlouhými světlými vlasy se sice tvářila jako princezna, ale viděla jsem ji rozplácnout šneka. Soucit jí byl cizí a přesně někoho takového potřebujeme! Což mě znovu vrací k marným pokusům o protesty...

„Nechápu, že sis vybrala mě,“ zamručela jsem.

„O tomhle jsme už mluvily –“

„Kašlu na to. Udělej ze mě, co chceš, ale nenuť mě –“

„To všechno přejde, až budeš jednou z nás!“

Jistě. Ani nevím, kolikrát se mi pokoušela namluvit, že jakmile ze mě *konečně* bude klekánice, začnu věci

vnímat úplně jinak. Nebudu vším tolik pohrdat, nebude plivat na svou podělanou práci. Nebudu se nenávidět až za hrob. To byl snad taky jediný důvod, proč jsem se ještě nezbláznila. V mojí tupé hlavě zbývala špetka naděje, že mi Klementýna říká pravdu a veškerá hanba namouduši odezní. *Už aby to bylo.* Ale k tomu napřed potřebuju dodělat zkoušku...

„Půjdu po tý blondýnce.“ Zhluboka jsem se nadechla, abych upokojila splašené srdce. Kupodivu ve mně stále nějaké tlouklo. „Počkám, až se děti rozejdou domů.“

„Andrejko!“

„Jenom klid! Nenechám si ji utéct.“

Z minulých dvou neúspěšných výprav jsem si odnesla alespoň informaci o tom, kde dívka bydlí. Než projde hlavním vchodem do konkrétního domu, vynořím se ze tmy a zaútočím. Hrál mi do karet, že se ulice takřka vyprázdnily. Krom opožděných malých darebů nebyl na dohled nikdo další. Ve většině oken se rozsvěcovala světla, a kdybych se přikradla blíž, nejspíš bych zaslechla hluk z puštěných televizorů. Málokdo vnímal, co se odehrává venku.

Dvě děti se už odloučily, malý chlapeček a drobátko starší děvče, zřejmě jeho sestra. Ruku v ruce odhopsaly z pole a ztratily se v některé z ulic. Snad budou mít štěstí a já je víckrát neuvidím.

Moje blondýnka se se zbývající holčičkou rozloučila herdou do zad. Jo, vybrala jsem si správně. Ta menší odcupitala víceméně s brekem, zatímco má budoucí oběť zamířila domů se vztyčenou hlavou a zjevným pocitem zadostiučinění.

„Na, zapomněla sis ho,“ šťouchla mě Klementýna do zad nějakou měkkou věcí.

Když jsem po ní střítila nasupeným pohledem, ukázalo se, že mi vnucuje plyšového králíčka. Budil dojem obyčejné béžové hračky v růžových kalhotách a se směšnou mrkví v tlapce. Černé korálky místo očí však působily na děti jako magnet. Stačilo se do nich jednou podívat a oběť za vámi šla prakticky sama. Takových plyšáků se klekáním podařilo vyrobit jen malé množství a tenhle byl už poměrně ošoupaný. Nebyla jsem si jistá, jestli mi chce Klementýna usnadnit zkoušku nebo mě maximálně vytočit. Na stejného králíčka kdysi nalákala mě. To natržené levé ucho byla moje práce.

„Nezapomněla.“

„Vezmi si ho, dobře ti radím –“

„Víš, kam si ho můžeš strčit?!“

Zadívala se na mě způsobem, že jsem si začala dělat starosti, jestli jsem tentokrát nezašla moc daleko. Vždycky může být hůř. Byla bych pitomá, kdybych si svou situaci ještě víc pohnojila tím, že se nechám přeložit k podstatně krutější mistrové.

„Udělám to po svém, ano? Prostě to konečně nech na mně.“

Klementýna s odpovědí chvilku váhala, pak nepatrně přikývla. „Jak si přeješ.“

Uf. Co jsem se chystala provést, bylo dost odporné i bez zlepšováků klekání. Použít je by znamenalo... dočista pohrbit zbytky sebe sama. Ve skrytu duše jsem se stále snažila bojovat, vzdorovat, nebýt jako ony. Nepodaří se mi to. Ale aspoň si sama vyberu, jak se zničím.

Přesunula jsem se zpoza stromu do volného prostoru pole. Připadala jsem si nechráněná, ale dobře jsem věděla, že největší možnou ochranu mi propůjčuje tma. Samotný můj vzhled stačil k utlumení a nakonec i úplnému vyhasnutí pouličních lamp.

Už dávno jsem nevypadala jako člověk. S každým uplynulým dnem jsem se víc a víc podobala svým únoscům. Mívala jsem zrzavé vlasy. Zčernaly před prvním pokusem o splnění tohoto úkolu. Zešedla mi tvář, rozšířila se ústa a nos se podivně ohnul a zašpičatil, jako by se hodlal proměnit v orlí zobák, ale v půli cesty si to rozmyslel. Končetiny se mi protáhly a zeštíhlily, staly se rychlejšími a mrštnějšími. Na koncích se zaopatřily ostrými drápy. S těmi se klekánice dokázaly zdatně ohánět. Já si je radši pravidelně zastříhovala kleštičkami. Když nebyla příležitost, okusovala jsem je novými silnými zuby. Dělal jsem nejzoufalejší hlouposti, abych tělo přiměla zůstat lidským. Nedokázala jsem to. Spokojila jsem se s tím, že se od ostatních příšer liším aspoň trochu. Každý drobný rozdíl se počítá a připomíná mi, kým jsem bývala. A že by to mohlo být horší.

Nočním můrám a
děsům trčí ze zad
blanité křídla tak
ohromná,
že je za sebou

vlečou po zemi a musejí kvůli nim ohýbat hřbet. S těmi se teda fakticky tahat nehodlám.

Přikradla jsem se ke krajnímu panelovému domu. Opatrně jsem vykroukla a nespouštěla zrak z *kořisti*. Raději bych ji označila za *budoucí sestru*, *kolegyni* nebo tak něco. Moje ironická přirozenost mi v tom zabránila.

Ucítila jsem, jak se ke mně zezadu přimáčkla Klementýna.

„Co děláš?“ okřikla jsem ji. „Říkala jsem, nech to na mně! Vrať se zpátky za strom!“

„Musím přece dohlédnout na průběh zkoušky.“

„Se mnou nepůjdeš! Pochop konečně, že vyžaduju prostor a klid, abych to nezkazila.“

„Ale, Andrejko –“

„Tvůj dohled mi zatím nebyl nic platný. Poradím si, když mi to dovolíš. Někam se schovej a čekej.“

Zacouvala zpátky do pole a nerozhodně při tom kroutila hlavou, což v jednu chvíli působilo skoro komicky. Jakmile jsme se jedna druhé ztratily z dohledu, nabrala jsem dech a vrátila se k tomu hlavnímu.

Děvče přešlo po krátkém chodníčku mezi seschlými růžemi k domovnímu vchodu. Už vytahovalo z kapsy klíček

na barevné šňůrce. Pro jistotu jsem se ještě jednou pořádně rozhlédla. Nikde nikdo. *Ted'*

Samotnou mě překvapilo, jak hbitá a rázná jsem byla. Nemilosrdná. Hrábla jsem po dítěti tak nenasytně, že jsem ho špatně okousaným drápem škrábala po tváři. Netoužila jsem mu ublížit víc, než bylo nutné, ale tolik jsem si přála mít to za sebou!

Dívka nebyla zcela bezbranná. Stejně snadno a nečekaně, jako jsem jí přejela drápem po obličejí, mě kousla. Povolila jsem sevření a ona se protáhla na svobodu. Povedlo se jí udělat sotva dva krůčky, než jsem ji zase polapila. Zacpala jsem jí ústa a na několik málo vteřin to vypadalo, že možná nebudu úplně neschopná klekánice.

Jenže pak někdo otevřel dveře zevnitř. Než jsem stihla zareagovat, praštil mě do hlavy tak silně, že jsem druhou ránu schytala ode zdi. Tma, která mě po celou dobu chránila, se rozprostřela všude kolem.

Bezstarostné časy přece jenom skončily. Lidi nebyli tak neopatrni a hloupí, jak se zdáli. Měla jsem líp poslouchat

moudrou mistrovou. A nešklebit se jako kyselá prdel po každé její radě.

Že jsem se dostala do pořádné kaše, mi došlo hned, jak jsem z očí setřásla mžitky. Kdybych byla člověk, měla bych na tváři modřinu a vzadu na hlavě solidní bouli. Jako klekánice jsem byla odolnější, ale ne o moc. Ležela jsem v temném sklepe, připoutaná za ruce k jakési trubce zámkem na kolo. Ani moje „vylepšené“ zuby ho nepřekously. Premítala jsem, jestli trčím v domě, jehož obyvatel mě nečekaně poctil ránou pěstí. Najednou jsem ve tmě postřehla pohyb a zaslechla zvuk kroků tak tichý, že jsem si ho možná vymyslela.

„Ani se nehni.“

„Dobře,“ šeptla jsem.

Cosí v mladém mužském hlase mi navzdory okolnostem znělo příjemně. Věděla jsem, že bych se měla bát. Ne toho, že se ke mně dotýčný pomalu přiblíží, aby si mě lépe prohlédl a pak mě dorazil, ale toho, že to neudělá. Jestli se živá dostanu ven a klekánice se dozví o mém dalším nezdaru, budu tak jako tak ztracená.

„To je nůž?“ osmělila jsem se.

„Sklapni,“ odsekl, aniž změnil tón. Působil jistě a odhodlaně, ne však vyloženě výhruzně. Nevypolával ve mně strach, ani když mi ostrou špičku kapesního nožiku přiložil ke krku.

„Udělej to. Prosím.“

Moje výzva ho přiměla rozsvítit stropní zářivku a pořádně se na mě podívat. Musela jsem vypadat hodně zbědovaně. I když mu v očích jiskřila ostražitost a hrůza, docela klidně se ke mně sehnul. Poklekl přede mě, dost daleko, abych na něj nedosáhla, kdybych se mínila zuřivě ohnat loktem.

Mladý kluk ucházející postavy měl hnědé vlasy a uprostřed čela vybledlou jizvičku. *Tu jsem udělala já. Hokejkou!*

„Máro,“ kvíkla jsem, než jsem si to stačila promyslet.

Ztuhl a v obličeji na okamžik neměl žádný výraz. Znejistěla jsem ho. Nedal nic znát, ale bylo to nasnadě. Určitě se v duchu ptal, odkud tahle stvůra zná jeho jméno, ba co víc – přezdívkou.

„Andy,“ hlesl tak tiše, že to možná vůbec neřekl. Jen jsem si to asi přála slyšet.

Chodili jsme spolu do školy. Byl můj nejlepší kamarád. Kdysi v jiném hezčím životě. Tenkrát určitě nebydlel v tomhle domě ani v téhle ulici.

Vždycky, když jsme hráli nějakou hru, třeba piškvorky nebo námořní bitvu, našpulil soustředěně pusu a přimhouřil šedozelená kukadla. Jakmile byl v koncích, ještě nakrčil nos. Byl teď pochopitelně starší a mužnější. A přece se chlapecká tvář, kterou jsem měla ráda, uchovala dodneška.

„Andrea Valentová? Seš to ty?!“

Poznal mě. Neviděli jsme se roky – mezi klekánicemi se mi zdály jako celá desetiletí. Byl to tak dlouhý čas, že jsem vytěsnila vlastní příjmení. *Valentová.* Navíc jsem vypadala... no, úplně jinak. Jediným pojítkem mezi mnou a starou Andreou mohly být oči v barvě mléčné čokolády. On se teď do nich nevěřicně díval.

Nechal kapesní nůž cinknout o podlahu, což by od něj bylo krajně riskantní a neopatrné, kdyby tady místo mě seděla jiná klekánice. Jenže jsem tu byla já. Jakkoli nepravděpodobně, šileně a ironicky to znělo. *Márova Andy.*

Když se na mě vrhl, napůl jsem očekávala, že mě uškrtní. Vymáčkne ze mě svou bývalou kamarádku a tu démonickou

schránku, ve které uvízla, jednoduše zničí. Ale neublížil mi. Přitiskl mě k sobě a já cítila, jak se mu třesou ruce. *Objímal mě.* Jako kdyby mezi námi neleželo dlouhatánské odloučení a drobný fakt, že jsem se mezitím změnila ve zrůdu.

Vtom se zprudka odtáhl, aniž by pustil má ramena, a vytřeštil bulvy. „Co se to s tebou sakra stalo???“

Udělal jsem něco, co bych rozhodně nikdy dělat neměla. Pokud se odtud dostanu živá, klekánice ze mě stejně vytrískají duši, až zbude jenom odporná noční můra. Mám-li umřít rukou někdejšího kamaráda..., není to vlastně tak špatná smrt. Lepší než cokoli, v co jsem se odvážila doufat. A tak jsem mu popsala události ode dne mého únosu, napříč nejhoršími lety – pár výživných detailů ze života klekánic jsem vynechala – až k děsivému dnešku.

„Vzpomínám si, jak u nás byli policajti.“ Márův pohled na chvíli couvl do minulosti, kterou jsem neznala. „Ptali se, jestli nevím, kam jsi šla. Jestli třeba nejsi na útěku z domova.“

To je nápad! Jako bych tehdy měla důvod utíkat!

V prvních dnech svého věčného konce jsem čerpala sílu ze vzpomínek na to, jak jsme s Márou hrávali jednoduchou plošinovku na jeho prvním počítači. Byla to ta verze *Prince*

z *Persie*, kde postavička často končila napíchnutá na ostnech. Absolutní zázrak moderní techniky!

Vzpomínala jsem, jak jsme s Márou lezli po stromech a stavěli si bunkry, protože za našich časů ještě děcka věděla, že se můžou skvěle bavit nejen u obrazovek. Všechno hezké bylo dávno pryč. Ted' spolu sedíme ve sklepech a díváme se na sebe. V nemožné a bizarní situaci.

„Myslel jsem, že seš mrtvá. A ty mi zatím vraždíš ségru.“

S tím, jak změnil tón, se všechny svaly ve mně automaticky napjaly.

„To byla tvoje sestra?“ Holka, co rozdává herdy do zad?

„Není ti moc podobná. Tys byl... no, vždycky hodnej kluk.“

Nemohla jsem mu odpovédět nic absurdnějšího, ale kupodivu se pobaveně ušklíbl.

„Chybí jí mámina přísnost. Co naši umřeli, bydlíme tady – jen s babičkou. Není zrovna zastánkyní důsledný výchovy. Jo, ségra je spratek, ale to neznamená, že ji nechám zabít nějakou bestií.“

Bestií. Ještě před chvílí mi pod bradou držel nůž. Moje tvář se dosud vzpamatovávala z blízkého setkání s jeho pěstí. Vlastně nebyl důvod, aby odkládal obezřetnost a dával mi šanci se vyzpovídat. Stáli jsme každý na jiné

straně barikády. Ale něco ve mně volalo po odpuštění, důvěře a starých časech. *Někde pod vší tou ošklivostí, Marku, stále vězí tvoje kamarádka.*

„Já bych ji nezabila.“ *Ne, Andreo, ty bys ji jenom proměnila v další bestii, což není zrovna polehčující okolnost.* „Ani bych se jí nedotkla, kdybych věděla, že patří k tobě.“

„Takže tě mám pustit a namlouvat si, že ve svém novém poslání nebudeš někde pokračovat?“

„Nebudu. Další příležitost k únosu dítěte už totiž nedostanu.“

Zhluboka se nadechl, ramena se mu zvedla a zase poklesla. Přivřel oči a zakroutil hlavou, jak se pokoušel v hromadě ponurých informací najít něco rozumného. Řekla jsem mu, co se mi stalo. Aby to bylo ještě zajímavější, vyklopím mu taky, proč by mě neměl pouštět na svobodu.

„Cokoli se rozhodneš se mnou provést, nebude tak hrozný jako to, co by mi udělaly klekánice. Podřízni mi krk nebo mě umuč hladem. Hlavně mě nevyháněj. Venku ve stínech... ztratím víc.“

Civěl na mě bez hnutí, dlouho jen mlčel a uvažoval. Pak se mu tvář zkřivila bezradným, odevzdaným úsměvem. „Ty

si zjevně myslíš, že jsem v tom nějaký zběhlej. Noční můry, klekáníce... Heh, ještě před pár hodinami by mi to připadalo nemožný.“ Unaveně si přejel dlaní po obličejí.
„Jestli jsem to dobře pochopil, nejseš zatím jedna z nich?“

„Ne. Klekánící už ani nebudu, dnešní fiasko mi rozhodně neprojde. Můžu být jedině můrou, ale to se radši sama podříznu.“

„Kuš, prosím tě, ech... Když nejseš to ani ono, co teda momentálně seš?“ Kriticky si mě prohlédl od hlavy k patě.
„Pořád člověk?“

Tahle otázka mě dostala. Čistě logicky, pokud jsem neudělala poslední krok, abych překročila hranici, měla bych být stále člověkem. Bez ohledu na to, jak blbě vypadám.

„Ani nevím.“ Bála jsem se upnout i k nejmrňavější naději. „Snad. Aspoň trochu.“

„Takže by měla existovat cesta zpátky, ne? Nemůžeš se nějak... vrátit ke svému starému já? Prostě bejt jako dřív?“

„To nejde.“

„Určitě?“

Pochyby v jeho hlase mě přiměly zase zvednout pohled k šedozeleným očím. Nikdy se nevzdával. Nezabalil hru

před koncem, ani když věděl, že prohraje. Nevztekal se a neprohlásil, že nemá cenu se snažit. To byla jedna z vlastností, pro které jsem si ho uchovala v paměti.

„Nevím,“ přiznala jsem znovu. Ode dne, kdy mě Klementýna nalákala na králíčka, to se mnou šlo z kopce. Mohla bych se zkusit vyškrábat zpátky na vrchol a najít lepší cestu? Zrůdy nemají právo doufat v něco víc. Ale ještě jsem nebyla klekánice ani noční můra. Byla jsem Andrea. Vlastně *Andy*.

„Kdybych tě tady nakrásně nechal, než na něco přijdem, jak mi zaručíš, že si pro tebe ty potvory nedojdou až sem?“

Neodvážily by se tak daleko z bezpečí stínů, přímo do lidských obydlí. Slova se mi zadrhla v krku, když stropní zářivka zablikala a zhasla. Mára, bez paniky a s trochou klení, vstal a párkrát zmáčkl vypínač. Jako kdyby se mohlo znovu rozsvítit něco, co už jednou dosloužilo.

Sklep se utopil v černém moři a mně přesto připadalo, že vidím dlouhé štíhlé pracky, jak se tiše sápoú po zdech k nám. Prsty postupovaly nepřirozeně rychle jako hbité pavoučí nohy. Utěšovala jsem se, že to není skutečné. Jen mě vyplašilo, co Mára říkal. Pak jsem uslyšela zlověstný nelidský smích a přidušený výkřik. Pád *těla*. Zvuky zápasu

přilétaly ze tmy a já do nich ječela kamarádovo jméno. Kde je ten kapesní nůž, když ho člověk potřebuje?! Na ústech mi přistála ledová pracka a po krku přešel ostrý dráp.

„Neřvi!“ napomenul mě povědomý hlas. Nemínila jsem ho poslechnout, takže zákonitě musel přijít trest. Zase mě vzali něčím po hlavě.

Celkem dobrý způsob, jak někoho uvrhnout do bezvědomí, je chloroform. Měla bych o něm klekáním říct, ať každou neposlušnou učednici hned nemlátí. S takovou se mi boule opravdu udělá, zrůda nezrůda.

Ležela jsem na studené podlaze a zábly mě nohy. Posadila jsem se a bolest mi vystřelila do palice, až jsem vyjekla. Ruka mi automaticky vyletěla dozadu k zátylku a zavadila o něco... Ne! O něco, co by tam rozhodně nemělo být! *Nechutná, jemňounká kůžička...*

„Vstaň, můro.“

Tělo zareagovalo na příkaz dřív než mozek. Byla jsem v pozoru, ani jsem si to nestačila přebrat. Přede mnou stála nasupená Klementýna a zněla nezvykle drsně.

„Kam se poděla Andrejka?“ Tu poznámku jsem si měla odpustit.

„Selhala, tak musela pryč.“

Zakymácela jsem se a zoufale zkoušela nalézt rovnováhu ve zcela nové situaci. Měla jsem těžká, rozložitá křídla.

„Vy teda nezháhlíte.“ Dávala jsem si sakramentsky záležet, aby nepoznala, jak se uvnitř sypu.

Připadala jsem si, jako by mě vykoupali v páchnoucím bahně, a já se jen snažila nehýbat, abych špínu a smrad vnímala co nejméně. Překvapovalo mě, že jinak jsem se cítila docela normálně. *Třeba to nakonec nebude tak velký průser.* Kromě toho, že jsem mistrovou poslouchala na slovo, aniž bych chtěla, jsem zatím nezaznamenala žádný rozdíl od svého předešlého já. Bráno čistě psychicky, samozřejmě. Jak se celkově proměnil můj vzhled, jsem snad radši vědět netoužila.

Pomalu jsem z očí setřásla mžitky a konečně se jakž takž rozkoukala. Stála jsem uprostřed velké vstupní haly dávno opuštěného, zchátralého hotelu. Jediné světlo pocházelo z měsíčních paprsků, které sem pronikaly rozbitými okny. Po zemi se válely hromady prachu, sloupnuté tapety, kousky potlučeného nábytku.

Už jsem tady jednou byla. Ten večer, co mě Klementýna vytrhla ze života a uvrhla do hlubin zoufalství a strachu. Probudila jsem se na odporné flekaté lavici tamhle v rohu a klekánice se nade mnou skláněla s povzbudivým úsměvem. Byla to nejděsivější věc na světě. No, když jsem se na ni dívala teď, na její tvrdý výraz, možná že nebyla...
Vždycky může být hůř.

„Dost jsi mě zklamala.“

„Nevím proč. Říkala jsem ti, že pro to nemám předpoklady.“

Hořela jsem touhou se zeptat, co klekánice provedly s Markem. Ale něco svazovalo můj jazyk. Jako bych dostala zákaz, o němž nevím a který se vztahoval pouze na určitá témata.

„Ve vedlejší místnosti máme toho kluka, co byl s tebou.“
Ona mi snad četla myšlenky. „Nechali jsme ho tak, jak byl. Jen pro tebe. Teď půjdeš a uděláš z něj jednoho z nás.“

„Ne.“

„Předáš mu svůj jed,“ pokračovala, jako by mou námitku přeslechla. „Je temperamentní a silný. Bude z něho schopný noční děs.“

„Čekáš, že mu způsobím to samé, cos provedla ty mně?!“

„Kdepak. Proměnit člověka v noční můru nebo děs není zdaleka tak snadné a příjemné. Než ho kousneš, musíš mu vyrvat srdce. Teprve až bude *prázdný*, můžeš do něj vpustit *novou osobnost*.“

Takže takhle vznikaly noční můry. Bylo to dokonce ještě horší než povídačky, kterých jsem se děsila. A Klementýna volila odporně nepřesná slova. Prázdný. Osobnost.

„Vážně věříš, že mu prostě vytrhnu srdce a zaplavím tělo jedem?“

„Jsem si jistá,“ pronesla se vskutku znepokojivou sebedůvěrou.

Jednu ruku dosud schovávala za zády a teď mi odhalila, co v ní drží. Kvůli okolní tmě jsem viděla jen jakési podivně zbarvené vejce, šišaté a změkklé jako houba. Klementýna ho krapet přimáčkla prsty. Všechno se ve mně sevřelo. Ucítla jsem v hrudi kráter a tělo opět zareagovalo na něco, co mysl absolutně odmítala.

Mistrová, ztřeštěná bytost, pro niž jsem bývala holčičkou a zlatíčkem, svírala mé srdce a s jeho pomocí mě ovládla. Oči mi sjely na prsa a já si říkala, jak to, sakra, že tam ani nemám díru? Stihli mě zašít? Našli nějaký elegantnější

způsob, jak ze mě dostat nejdůležitější, nejlidštější součástku? Bastardi vyčůraní!

„Tak jdeme.“

A já šla. Klementýna si mě vedla jako na neviditelném vodítku. Ochotně mi otevřela dveře do vedlejší místnosti. Zdvořile ustoupila, abych mohla překročit práh a stanout tváří v tvář nejlepšímu – jedinému – kamarádovi a dvěma děsům.

„To je dost,“ rýpnul si starší a vyšší Franta, arogantní vítěz Ceny pro nejpitomější děs v dějinách. Shýbal se nad Markem a držel ho za krkem tak, aby se musel nepohodlně sklánět k zemi. S bradou skoro přimáčknutou ke špinavé podlaze.

Mladší děs mi nebyl povědomý a nezajímal mě. Zůstala jsem pohledem přilepená k Márovi. Jakmile jím Franta trhl, aby se narovnal, jeho vyděšený zrak si mě našel. Upnul se ke mně jako tonoucí k záchrannému stéblu. A já nejenže mu nedokázala pomoci, musela jsem ho potopit! Zdálo se, že mi chce něco říct. Možná zakřičet, jaká jsem bestie. Ale nemohl mluvit, protože mu do pusy nacpali roubík.

„Můžete jít,“ propustila Klementýna oba děsy.

„Určitě? Ten hošánek je pěkně vykutálenej, radši bych ho nepouštěl.“

„Jen ho klidně pusťte. Ať si zkusí utéct! Proti naší nové noční můře nemá šanci, vid', Andrejko?“

Andrejko. Byla si tak jistá svou pravdou a mou poslušností!

Snažila jsem se udržet na místě, vzepřít příkazu. Jenomže hlas srdce byl slabší než tlak drápů mistrové. Udělala jsem krok k Márovi. Pak druhý. Klementýna se začala smát a děsové pomalu odkráčeli ke dveřím. Táhlí za sebou konce křídel a já cítila, jak mě nachlup stejné monstrózní přívěsky tíží na bedrech. Zkoušela jsem pohnout levým křídlem, abych zaměstnala mysl i něčím jiným než rozkazem. Nevěděla jsem, jak na to, ale předpokládala jsem, že to bude snadné a samozřejmé jako nádech. Bylo. Ty věci ke mně patřily. Jednou narostly a nedalo se s tím nic dělat.

„Andy,“ zaševelil Mára ochraptělým hlasem, když mu Klementýna vytáhla z úst roubík. Pak ho zezadu chytila pod krkem a druhou pracku s mým srdcem triumfálně pozvedla.

Andy. Můj kamarád byl zesláblý. Sotva se držel na nohou, spíš jen tak visel v náruči klekánice a odevzdaně čekal na svůj další osud. Museli mu dát *uklidňující prostředek*.

Pokud Franta varoval před jeho chováním, tak už to něco znamenalo. Marek se určitě nedal unést bez boje.

Tohle byly poslední vteřiny jeho života. Kvůli mně. Zatáhla jsem ho do světa stínů a smrti. Místo aby mě oprávněně nenáviděl a pohlížel na mě s opovržením, pozoroval mě vylekanýma šedozelenýma očima, jako by se bál o mě, ne o sebe. Neměl ve tváři jedinou stopu po znechucení. Věděla jsem, proč jsem ho vždycky měla ráda. Proč jsem na něj nikdy úplně nezapomněla. Proč jsem ho pokládala nejen za přítele, ale i za svou první a poslední dětskou lásku. Byl jediný kluk na světě, co mě stihl okouzlit.

„No tak!“ křikla Klementýna netrpělivě. „Udělej, co jsem ti řekla! Vyrvi mu srdce a zakousni se do toho mužného krčku.“

Mára vyvalil bulvy, a jestli ho napadala naléhavá slova, zadrhla se v hrdle. Třásla jsem se jako osika, jak jsem zoufale odolávala neúprosnému nutkání. Každý další krok byl kousanec do mé duše. Každý pohyb bolel k nesnesení. Moje pravačka se zvedla a zamířila k Markovu hrudníku.

„Andy, co děláš?!“ našel konečně řeč. „Byli... byli jsme přátelé. Já bych ti v tom sklepe přece neublížil.“

Vím, že ne. Když mě praštil, netušil, že jsem to já. Zaútočila jsem na jeho sestru. Jsem zrůda. A on mě přesto objal, sotva zjistil, koho má před sebou. Neuvažoval nad tím, jednal spontánně. Přitiskl mě k sobě a *oddechl si*.

Roztáhly se mi prsty a přitlačily na místo, kde jsem ucítila bít jeho splašené srdce.

„Měl jsem tě rád. Vzpomeň si.“

Nikdy jsem nezapomněla.

Dost, křičelo všechno ve mně. DOST!

Klementýna vyjekla. Srdce v její dlani náhle vzplálo. Šlehlo plamenem a ona ho upustila na zem, kam se pro něj prakticky okamžitě vrhl Mára. Pravděpodobně nevěděl, co dělá. Snad vytušil, že bych mu neuškodila, kdyby mě nenutil oslizlý orgán nevábného vzhledu. Instinktivně ho popadl a pak se s ním odkulil stranou, zatímco já se rozložitým křídlem ohnala po zmatené mistrové. Jako by ze mě spadly těžké okovy. Byla jsem svobodná, protože nový držitel mého srdce mě k ničemu nenutil. Neměla jsem potřebu ho *popálit*.

Než Klementýna stačila zavolat o pomoc, umlčela jsem ji rukou.

„Nevpustila jsi do mě žádnou novou osobnost!“ zabručela jsem jí do ucha. „Jsem to pořád já!“

Sevěřela jsem jí krk tak, že se začala dusit. Dřív by neměla problém mě odstrčit, ale já se teď stala někým silnějším. Škrtila jsem ji s hroživou lehkostí a dívala se, jak z ní vyprchává odhodlání. Přestala se vzpouzet a oči se jí obrátily v sloup. Pustila jsem ji a ona se svezla k zemi, kde zůstala v bezvědomí ležet.

Zvedla jsem tvář k Márovi. Mnul si spánky, nejspíš se pokoušel dostat z mámení uklidňujících léků. Opíral se o starý stolek, jímž zatarasil dveře. Rozlícené děsy by neudrželo ani deset takových chatrných kousků nábytku. Musela jsem jednat rychle, než sem někdo vtrhne a uvidí tu spoušť. Naštěstí místnost disponovala dostatečně velkým oknem.

Natáhla jsem k Markovi ruku. Ne proto, aby mi laskavě předal srdce, ale abych ukázala, že se mě nemusí bát. „Honem! Odnesu tě domů.“

Opuštěný hotel stál ve vesnici vzdálené jen několik kilometrů od sídliště, kde byl Markův byt. Moje křídla ale na ten kousek nestačila. Byla mladá a jejich ovládání vyžadovalo cvik. Když mi došel dech a přepadly mě křeče, vyklopila jsem nás na nejbližším možném místě – do trávy na kraji malého lesíka.

„Dál musíš sám,“ zahuhlala jsem mezi bolestivými nádechy.

Zatímco jsem nás nesla, on pořád svíral mé srdce jako talisman, do něhož vkládal veškeré naděje na přežití. Prohlížel si ho a přemýšlel, jak je možné, že žiju. „Nenechám tě tady.“

„Stejně nemůžu jít s tebou až tam. Kdyby mě někdo viděl...“ Zakroutila jsem hlavou a předklonila se, abych rozdýchala nutkání ke zvracení. Dobře, možná jsem nebyla tak silná, jak se mi zdálo. „Běž, Marku. Než nás doženou. A buď opatrný! Nenechají tě na pokoji, když o nich teď víš. Drž se pořád mezi lidmi.“

Neodešel. Klekl si ke mně stejně jako před pár hodinami ve sklepe, kde se na mě zpočátku díval podezíravě a ostražitě. Ted' mi dvěma prsty zvedl bradu, abych viděla, že mi podává srdce.

„Mohlo by se ti ještě hodit, ne?“

„Víš, že s ním mi můžeš nařídít úplně cokoli? Třeba abych přestala dýchat.“

„Proč bych to dělal?“

„Protože jsem hříčka přírody. Nehodím se pro žádnou roli, kterou mi život přihraje.“

„Hodila ses do role člověka, než tě o ni připravili. Možná ho v sobě dokážeš najít. Vezmi si to srdce, je hrozně ulepený...“

On je nervózní. Jistěže! Po všem, co se stalo a co mu hrozí. Proč mi připadalo, že víc než neslavné vyhlídky do budoucna ho tíží něco jiného? Smutně se na mě usmíval. A já měla najednou hrozný strach, že by se opravdu mohl otočit a nechat mě tam ležet.

„Odpusť mi.“ Myslím, že mi po tváři sjela slza. „Udělám všechno, abych vás před nimi ochránila.“ *Hlavně tebe.*

Natáhl krk a jeho rty se otřely o mé. V první vteřině bych přísahala, že sním. Nic tak hezkého by se mi nemohlo stát. Ale dělo se to doopravdy. Kluk, kterého jsem před lety ztratila a nikdy neodstříhla z myšlenek, mě políbil.

Síla okamžiku mi zavřela oči, a když jsem se pokoušela znovu rozkoukat, oslňovalo mě ostré světlo. Vzápětí jsem

ucítila něco, co bych přirovnala k ráně fotbalovým míčem. Jako by mi ho někdo kopl přímo do prsou. Po chvíli jsem chytila druhý dech a bylo mi překvapivě dobře. Světelný závoj opadl a přede mnou se znovu objevil Markův obličej. *Ohromený.*

Ukázal mi prázdnou dlaň. „Tvoje srdce!“ Dotkl se mé hrudi – tam, odkud se ozýval vyrovnaný tlukot. Buch, buch. Pak mě vzal za ruku. „Podívej!“

Byla lidská. Nic groteskně protáhlého. Žádná šed' ani drápy. Dvěma jemnými bledými prsty jsem promnula pramínek svých vlasů, rudých jako oheň. Na zádech mě už nic netížilo. Obludná křídla, na která jsem nadávala a díky nimž se nám nakonec povedlo uniknout, zmizela. Zmizela celá *noční můra*.

„Já jsem...“

„Jsi to ty,“ objal mě Mára.

Stačil polibek. Jediný projev náklonnosti, přátelství a obav. Nejmocnější kouzlo, jaké by mě nikdy nenapadlo. Kouzlo, jež mi připomnělo, že mám někde rodinu, co mě považovala za ztracenou. Mohla jsem být zase Andreou Valentovou. Ale neprojde mi to jen tak. Tohle mi Klementýna nedaruje. Netuší ovšem, jak silnou mám

motivaci se jí postavit. Až se příště sejdeme, bude
potřebovat víc než plyšového králíčka, aby mě zlomila. Nic
mě nepřinutí vrátit se do temnot.

„Andy...”

Nic.

KONEC

